

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **Mgr. Ing. V. Š., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou K. a P., s.r.o.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. UŠS-13284/2005 zo dňa 24.08.2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 414/2005-65 zo dňa 2. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu Bratislave č. k. 1 S 414/2005-65 zo dňa 2. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu pre štátnu službu č. UŠS-13284/2005 zo dňa 24.08.2005, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie č. OÚ-33-44/1-PR-2005 zo dňa 08.06.2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu podľa § 40 ods. 2 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“). Ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo z dôvodu, že rozhodnutím Úradu pre štátnu

službu č. 11368/2005 zo dňa 01.06.2005 (ktoré bolo následne potvrdené rozhodnutím č. UŠS-12419/05 zo dňa 29.06.2005) bol žalobca na návrh ministra vnútra SR odvolaný z funkcie vedúceho služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa § 10 ods. 11 písm. d) a § 27 písm. e) zákona o štátnej službe a nebol zaradený na iné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá a so žalobcom sa nedohodol inak.

Krajský súd mal v prejednávanej veci nesporne preukázané, že žalobca bol odvolaný v zmysle ust. § 10 ods. 11 písm. d) zákona o štátnej službe z funkcie vedúceho služobného úradu Ministerstva vnútra SR. Následne mu bolo ponúknuté iné miesto toho istého odboru štátnej služby na jedno z troch voľných štátnozamestnaneckých miest, na ktoré však žalobca nereagoval. Na základe tejto skutočnosti žalovaný postupoval v súlade s vtedy platným znením ust. § 40 ods. 2 písm. c) a so žalobcom ukončil štátnozamestnanecký pomer. Krajský súd v Bratislave sa stotožnil so záverom správneho orgánu a po preskúmaní jeho rozhodnutia ako aj postupu, ktorý mu predchádzal, dospel k záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil správnenému orgánu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal zaviazať žalovaného na náhradu trov konania.

Žalobca zhodne s podanou žalobou poukázal na skutočnosť, že vydanie napadnutého rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru sa uskutočnilo vo väzbe na predchádzajúce rozhodnutie o odvolaní z funkcie vedúceho služobného úradu, ktoré je predmetom preskúmania v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S 369/2005. Bez vydania rozhodnutia o odvolaní z funkcie vedúceho služobného úradu nie sú naplnené predpoklady pre vydanie rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Žalobca pritom považuje rozhodnutie o odvolaní z funkcie vedúceho služobného úradu za rozhodnutie vydané v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Žalobca ďalej uviedol, že uznesením zo dňa 30.07.2007 v súlade s § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. krajský súd prerušil konanie sp. zn. 1S 369/2005 z dôvodu, že dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, na základe ktorého bol žalobca odvolaný z funkcie vedúceho služobného úradu, je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Žalobca zdôraznil, že k uvedenému záveru nedospel len žalobca, ale aj krajský súd. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 53/1999, podľa ktorého „*prerušiť konanie podľa druhej vety*

ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. možno len vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, dospel súd, a nie účastník konania.“

Uznesením č. PL ÚS 13/2008 zo dňa 9. apríla 2008 Ústavný súd SR konanie o návrhu krajského súdu zastavil s poukazom na ust. § 41a ods. 4 zákona o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, pretože v čase doručenia návrhu Ústavnému súdu SR bolo namietané ust. § 10 ods. 11 písm. d) zákona o štátnej službe už zrušené, t.j. stratilo platnosť a účinnosť. V súvislosti s tým však žalobca vyslovil názor, že z logického výkladu ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. možno vyvodiť, že otázka, či všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, nie je otázkou, ktorú by súd v konaní nebol oprávnený riešiť. Práve posúdenie tejto otázky je nevyhnutným predpokladom pre to, aby návrh mohol byť postúpený Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Toto svoje tvrdenie žalobca oprel aj o názor prezentovaný v odbornej literatúre, podľa ktorého *„Důvodem pro přerušení řízení však není rozpor zákona s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou, která má přednost před zákonem, jestliže je návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení v řízení před Ústavním soudem nepřijatelný, protože zákon již pozbyl platnosti. V tomto případě, jakožto i v případě zastavení řízení před Ústavním soudem podle § 67 UsSouzZ, je podle našeho názoru oprávněn posoudit soulad zákona s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou, která má přednost před zákonem, soud při rozhodování věci.“* (Bureš, Drápal, Mazanec, *Občanský soudní řád. Komentář*, C. H. Beck, Praha 2000.)

Podľa žalobcu vyvodením záveru, že súd nie je oprávnený riešiť otázku rozporu všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa týka veci, s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, v prípade ak bolo konanie pred Ústavným súdom SR zastavené, by bolo odmietnutím výkonu spravodlivosti, keďže pre súd by bolo možné vôbec sa nezaoberať skutkovým a právnymi zisteniami, ktoré považuje za preukázané a návrh bez ďalšieho zamietnuť.

Žalobca poukázal aj na znenie čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Ako vyplýva z výkladu tohto ustanovenia, je neprípustné, aby súlad zákona s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná nebol riešený súdom v prípade ak sa táto otázka bezprostredne týka predmetu sporu a Ústavný súd SR k tejto veci nezaujal stanovisko.

Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie v tejto veci prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. až do právoplatného skončenia konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1S 369/2005, predmetom ktorého je preskúmanie rozhodnutia Úradu pre štátnu službu č. UŠS-12419/2005 zo dňa 29.6.2005, na základe ktorého bol žalobca odvolaný z funkcie vedúceho služobného úradu, nakoľko rozhodnutie o tejto otázke ma rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Odmietol tvrdenie žalobcu, že krajský súd posúdil konanie žalovaného ako konanie v rozpore s ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, pretože z rozsudku krajského súdu naopak jednoznačne vyplýva, že konaním správnych orgánov nedošlo k porušeniu zákona. V tejto súvislosti sa žalovaný pridržiaval svojich doterajších vyjadrení v prejednávanej veci.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predmetom preskúmania v tomto konaní je rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č. ÚŠS 13284/2005 zo dňa 24.8.2005, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. OÚ 33-44/1-PR-2005 zo dňa 8.6.2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu podľa § 40 ods. 2 písm. c) zákona o štátnej službe.

Podľa § 10 ods. 11 písm. d) zákona o štátnej službe (účinného v čase vydania napadnutého rozhodnutia) predseda odvolá vedúceho úradu, ktorý nemá nadriadený služobný úrad, ak minister predloží predsedovi písomný návrh na odvolanie vedúceho úradu v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo.

Podľa § 40 ods. 2 písm. c) cit. zákona v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: nezaradenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá a so štátnym zamestnancom sa nedohodne inak, pričom sa mu poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že na základe návrhu ministra vnútra SR zo dňa 01.06.2005 predseda Úradu pre štátnu službu rozhodnutím č. 11368/2005 zo dňa 01.06.2005 podľa ust. § 10 ods. 4 a ods. 11 písm. d) a § 27

písm. e) zákona o štátnej službe odvolal žalobcu z funkcie vedúceho služobného úradu Ministerstva vnútra SR k 2.6.2005. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodnutím č. UŠS-12419/2005 zo dňa 29.06.2005 tak, že odvolanie žalobcu bolo zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené. Nakoľko rozhodnutie o odvolaní z funkcie vedúceho služobného úradu nemalo v zmysle § 137 ods. 6 zákona o štátnej službe odkladný účinok, Ministerstvo vnútra SR vykonalo dňa 6.6.2005 so žalobcom pohovor, pri ktorom mu z dôvodu nemožnosti zaradenia na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu, nakoľko služobný úrad takéto miesto nemá, navrhlo s účinnosťou od 07.06.2005 preloženie na jedno z troch voľných štátnozamestnaneckých miest. Listom zo dňa 7.6.2005 žalobca oznámil, že návrh na trvalé preloženie považuje za bezpredmetný, nakoľko rozhodnutie o jeho odvolaní z funkcie vedúceho služobného úradu nie je právoplatné a vykonateľné. Následne Ministerstvo vnútra SR vydalo dňa 8.6.2005 rozhodnutie č. OÚ 33-44/1-PR-2005, ktorým ukončilo so žalobcom štátnozamestnanecký pomer dňom 08.06.2005. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Úrad pre štátnu službu rozhodnutím zo dňa 24.08.2005 pod č.k. ÚŠS 13184/2005, ktoré potvrdilo odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie.

Z uvedeného je podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrejmé, že pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu bol správnymi orgánmi dodržaný zákonný postup a preto Najvyšší súd SR konštatuje, že právne posúdenie prejednávanej veci krajským súdom je správne a nie sú dané dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd zároveň poukazuje na dôvody uvádzané žalobcom v odvolaní, kde sa žalobca nezameral na vyvrátenie právnej argumentácie krajského súdu v napadnutom rozsudku, ale zdôvodňoval potrebu a povinnosť krajského súdu rozhodnúť o súlade ustanovení zákona o štátnej službe s ústavou v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 1S 369/2005, kde predmetom preskúmania je rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č. UŠS-12419/2005 zo dňa 29.06.2005, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o odvolaní žalobcu z funkcie vedúceho služobného úradu. V tejto súvislosti preto Najvyšší súd SR žalobcu odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 Sžo 306/2008 zo dňa 21.10.2009, v ktorom sa týmito námietkam žalobcu podrobne venuje.

Na základe vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správneho orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 21. októbra 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová